

Nr 560.

Av herr **Rimmerfors m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 151, angående riktlinjerna för den framtida nykterhetspolitiken m. m.

Det allvarligaste misslyckande, som kan tillvitats det nuvarande restriktionssystemet, berör frågan om ungdomen och alkoholen. Systemet har visat sig oförmöget att lösa de problem, som uppkommit genom ungdomens ökade fritid och förbättrade inkomstförhållanden å ena sidan och benägenheten för alkoholmissbruk å andra sidan. Från mitten av 1920-talet fram till den tidpunkt, då 1944 års nykterhetskommitté gjorde sina undersökningar, steg antalet registrerade fylleriförseelser i åldersgruppen 21—25 år med 50 %, i åldersgruppen 18—21 år med 100 % samt i åldersgruppen 15—18 år med inte mindre än 200 %. I vida kretsar har detta betecknats såsom ett synnerligen allvarligt faktum.

Inte heller den nu föreslagna alkohollagstiftningen synes erbjuda någon lösning av detta problem. Av olika skäl torde det vara oundvikligt att acceptera en åldersgräns för utminuteringsgränsen vid 21 år, även om sänkningen från den nu gällande gränsen vid 25 år ingalunda kan beteckas som någon vinst ur nykterhetssynpunkt.

Under sådana förhållanden förefaller det ännu mindre motiverat att, såsom Kungl. Maj:t nu föreslagit, fastställa åldersgränsen i samband med utskänkning till den nuvarande, 18 år. En utskänkingsgräns vid 18 år och en utminuteringsgräns vid 21 år måste komma att verka som en tillvänningsprocedur. Därtill kommer den praktiska svårigheten för restaurangerna att avgöra ungdomarnas ålder. Om åldersgränsen sättes så lågt som 18 år, torde risk föreligga att många sexton—sjuttonåringar blir serverade starksprit på restaurang.

Det skulle säkerligen ur alla synpunkter innebära en fördel, om man kunde sätta en enhetlig åldersgräns för både utskänkning och utminuteringsgräns. Det förefaller därvid enklast och naturligtast att också här anknyta till myndighetsåldern, 21 år. Utöver den fördel, som ligger i enhetliga och praktiskt genomförbara bestämmelser, skulle man genom en sådan anordning få vissa garantier mot att de yngsta grupperna av den ungdom som redan har egna inkomster serverades starksprit. En sådan gräns skulle avstänga just de ungdomsgrupper, inom vilka försämringen av nykterhetstillståndet enligt den ovan citerade utredningen varit mest framträdande.

Den allmänna opinionen borde utan svårighet kunna acceptera en sådan enhetlig och konsekvent gränsdragning, då det torde råda allmän enighet om det önskvärda i att ungdomens konfrontation med alkoholbruk och

restaurangliv uppskjutes så länge som möjligt. Några svårigheter vid tillämpningen av denna högre åldersgräns torde icke behöva befaras, utöver de tillämpningssvårigheter som följer med varje åldersgräns. Däröfver vittnar erfarenheterna från de orter, där man redan tidigare haft bestämmelser om en högre gräns än 18 år.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte, med ändring av i Kungl. Maj:ts proposition nr 151 föreslagen lydelse av 50 § rusdrycksförsäljningsförordningen, besluta, att åldersgränsen vid utskänkning av rusdrycker må fastställas till 21 år.

Stockholm den 16 mars 1954.

Einar Rimmerfors.

Gustav Boija.

Sven Gustafson
i Göteborg.

Ture Königson.

Olof Hammar.
